Петро мужик непокорний,
Та вдавсь собі проноза з біса:
Здається, з пики і дурний,
Та годзунковатий гульвіса.
От ґедзь напав Петра: не спить, не їсть ніколи,
Бажає бачить П'ятембурх
І, знай, черка писульки до Миколи. [16]
"Нехай, — каже,— поки не випре з мене дух,
Хоч раз тобі я поклонюсь,
Нехай на П'ятембурх доволі надивлюсь!"
Микола, гарний, любий пан,
Черка йому: "Надінь ти, Петре, свій жупан,
А на жупан з відлогою свитину,
І решетилівський кожух,
І хліба деяку шматину,
Та й чимчикуй щомога в П'ятембурх".
От наш Петро і в П'ятембурсі
В свитині новій і в кожусі!
Петра за гостя прийняли,
Петра у люди повели...
Чого Петрова душка забажала,
Усе побачила, всього покоштовала...
Петро, мов єднорал, між панством виступає,
Перед Петром москаль рушницю піднімає,
Петрові в тарілках підносять панську страву,
Та що й казать: Петро пішов у славу!
Але Петрові все нудненько щось стає;
Петро буцім то сяде, то встає,
Все груди мацає, кородиться і кашля,
І нищечком під ніс собі, скривившись, кашля.
Петрові стрічку й хрест Микола втеребив,
Петра Микола в двір до Самої водив;
Петро буцім повеселів,
Та вп'ять здурів
І світом нудить,

Других і сам себе посеред ночі будить...
Петра напали перелоги,
Петра з нудьги не носять ноги,
В Петра буцім усе в господі умира,
В Петра всі хворі там: і жінка, й дітвора,
Петро притьмом додому, до двора!
Микола-пан швидчій Петровій жінці
В царині випрохав намисто в сто червінців;
Петро уп'ять повеселів,
На всі чотири поглядів
Та й: "Папочку,— сказав,— здорові ж оставайтесь
І в П'ятембурх мене вже більш не сподівайтесь".
3 марта 1833 г., Петербург

[16] — Микола — Лонгінов М. М. (1780–1853), високопоставлений чиновник, у 20–30-х рр. керував учбовими та благодійними закладами, які перебували у віданні імператриці. Він був покровителем Гулака-Артемовського